

'בחסד, אדם צריך להיות עם הגבולות שלו,
 ברגע שאני נקרע בשביל החסד, יש פה איזה משהו,
 החסד צריך תמיד לחזור לשורש מהיכן שהוא בא,
 ואז אני יכול לעשות את השקלול אם זה הורס אותי, או שזה בונה אותי,
 זה שאתה לא שם לב שזה הורס אותך,
 זה בגלל שזה נטו חסד, בלי המקור של החסד,
 אם זה בא מהמקור של החסד, אדם צריך בעצם לתפוס לבד שהוא מגזים'

א. היסוד בפרי הארץ הוא שהקשר עם הבורא מתחיל מהמידות, 'לחיות
 מדה' זה נקרא כשמתעוררות אצלך מדה להכיר שיזה לא הוא זה הוא',
 אבל זה שאתה מכיר שיזה הוא שמפעיל מדה אצלך זה לא מספיק, אתה
 צריך לעבור לשורש של המידה, המידה מתגלית אלינו בצורה של לבוש,
 בכעס, ברציחה, וכדו', אבל השורש של המידה זה משהו טהור, זה יכול
 להיות בדיוק הפוך "ואהבת לרעך כמוך".

ב. נכון שהמידות מתעוררות בלבוש כי בלי הגוף אין שום דבר, 'מתוך שלא
 לשמה', אבל התכלית הוא להגיע ל'לשמה', איך אדם יכול להכיר באיזה
 מצב הוא נמצא כרגע, מה הם המידות שפועלות כעת אצלו אלו, של הגוף,
 בלבוש, או של הנפש, משורש המידה?

ג. הקב"ה הרי ברא את המידות בשורש, שכולם אחד, "אני ה' לא שיניתיי",
 רק אח"כ כשנהיה 'שבירה' התפרקו המידות, ואז כשיש לאדם מידה
 אחת, המידה הזאת שולטת, והוא לא יכול להשתמש במידה אחרת, כל
 זמן שהוא מונח במידה החיצונית,

ד. אמנם באמת כשמתעוררת מידה אמורים כל המידות להתעורר, מתי
 שאדם מחזיר את המידה למקור, מהיכן שיצאה אז מתעוררים כל
 המידות, ואם זה לא מתעורר סימן שזה לא השורש של המידה, אלא
 אתה חי גוף, גוף זה חיצוניות, אין שם אחדות, ממילא כשמתעורר לך
 גבורות לא יכול להתעורר שם גם החסד, אם אדם חי בחיצוניות של

המידה, מקסימום הוא יכול לתת שתיקה רועמת, אבל להפוך את זה שיהיה עוד חבר שלו, זה רק כשחי את פנימיות המידה,

ה. כשאתה שומע שהמידה שמתגלית אצלך בחיצוניות באה מהפנימיות, שם הקב"ה ישלח לך את העצירה, את שאר המידות.

ו. העבודה שלך היא לא שאתה תילחם, אלא תחזיר את זה בחזרה לקב"ה ושם הוא מנהיג את זה, ר' אשרי קרא לזה 'היסח הדעת', לא שהדעת ישפיע את זה לגוף, אלא שהדעת יחזיר את זה לשורש של המידות, ששם זה הכול אחד.

ז. לפני שאדם נכנס לעשיה מסוימת, למשל לחסד, הוא צריך לבחון האם הוא יכול גם לעצור, אם הוא לא יכול לעצור את החסד הזה, סימן שהוא נמצא במקום הלא נכון, אלא הוא נמצא רק בחיצוניות של החסד, ברגע שאתה מתנתק מזה, ומחזיר את זה בחזרה מהחיצוניות לפנימיות, כל המידות מתחילים לבעור, ואז הוא מברר לך את החלק של החסד שאתה צריך לעשות ואת חלק הגבורה שצריך לעצור את החסד, ואז ההכרעה היא מהפנימיות, ויש לך את כל הקומה.

ח. תמיד צריך לעשות חשבון שכנגד, אנחנו קוראים לזה 'להבין את השני', 'שני כתובין הבאין כאחד' תמיד יהיה לך שתי מידות שבאים ביחד, חייבים את הוויכוח הזה, וזה מה שאני צועק כל הזמן שצריכים חבר, כי כל זמן שאתה לבד, אתה יכול להיות בטוח שאתה כבר בפנימיות, אבל פתאום יש לך חבר שחושב אחרת ממך, ושם אתה צריך להכניע את עצמך, להיכנס למקום שזה לא אתה, ושם לעשות את הוויכוח עם המידות אתך ועם השני, ואז מתברר לו בבהירות.

ט. זה לא נהיה ביום אחד, וכלי הפרי הארץ "לזה צריך הרגל הרבה", זה לא משנה כמה זמן זה ייקח, העיקר שיש לך את הכיוון.

(תמצית השיעור פרי הארץ ב' תבא יא' אלול תש"פ)

